

Alb și negru

Adrian Păunescu

Încă o noapte albă în contul vieții gri
Încă un bulgăr negru la muntele de smoală
Încă un om mai crede și altul îl înșală
Și [a minți] se-aude la fel cu [a iubi].

Nu mai putem distinge minciuna de greșeală?
Ni-i dat să spargem, noaptea, tot ce zidim pe zi
Cu-aceste falimente de praf ce vom zidi?
Iubito, cum să ducem angoasa mondială?

Ce drept are minciuna să vină între noi?
Dăm pensie la diavoli să ne păzească iadul.
Noi re-nviem și raiul, și muntele, și bradul!
Te-acuz și-ți cad în față târându-mă-n noroi.

Noi sântem programații, trimișii, posedații
Unui blestem mai mare, mai rău și mai adânc.
M-a umilit minciuna, pe-a cărei notă plâng.
Strigoii-nstrăinării din casa noastră ia-ți-i.

Încă o noapte albă, poți merge să te culci
Te voi iubi de taină, de jale și de veghe,
Îți voi fura din vorbe, cercei pentru ureche
Încă o noapte albă, cu negre fructe dulci.

Eu plec nu prea departe, aici, lângă pădure
Mă întâlnesc cu Shakespeare, un viitor coleg.
Și într-o tragedie de-a lui am să te leg,
Ca toți actorii lumii destinul să ți-l fure.

Prea dulce! Noapte bună [să visezi că minți
Și trează în minciună s-adormi cu foc sub talpă
Să ai o noapte neagră, să am o noapte albă
Tu cu o taină-n suflet, eu cu-n cuțit în dinți.